

digt ophold, medmindre behovet ligeledes er rent midlertidigt.

§ 9 b, stk. 2, viderefører bestemmelserne i den gældende § 9, stk. 6, som slår fast, at en ægtefælle eller et barn, som opholder sig uden for opholdskommunen har ret til øjeblikkeligt nødvendig hjælp i den kommune, hvor pågældende aktuelt opholder sig. Bestemmelsen omhandler de situationer, hvor en familie har en fælles opholdskommune, men hvor en eller flere af medlemmerne af familien opholder sig uden for kommunen med henblik på uddannelse, beskæftigelse eller andet. Bestemmelsen omhandler hjælp efter samtlige de love, som retssikkerhedsloven vedrører og omhandler ikke kun midlertidige ophold, men også ophold af længerevarende karakter, hvor personen ikke har til hensigt at vende tilbage til boligen i familiens opholdskommune. Der er fx tale om børn under 18 år, som opholder sig i en anden kommune med henblik på uddannelse. Der skal dog i praksis foretages en konkret afgrænsning til de situationer, hvor barnet har selvstændig opholdskommune efter § 9 a, stk. 3, fordi barnet har klarer sig selv. I denne vurdering lægges vægt på, om barnet betragtes som hørende til husstanden og forsørges af forældrene eller om barnet klarer sig selv, både faktisk og økonomisk.

Om § 9 c

§ 9 c indeholder reglerne om mellemkommunal refusion. Bestemmelsen omhandler dels de tilfælde, der kan give grundlag for refusionen og dels regler om opmærksomhed af refusion og frister for at rejse refusionssager. Der sondres i § 9 c mellem de tilfælde, hvor der kan være refusion efter samtlige de love, der er opremsede i § 9 c, stk. 1, og tilfælde, hvor der er tale om refusion i specielle situationer.

Bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, indeholder en ret til refusion af udgifter til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte og § 52, stk. 1, i lov om social pension når betingelserne i stk. 2-4 er opfyldt. Bestemmelsen skal altså ses i sammenhæng med stk. 2-4, der opremsede de tilfælde, hvor der er refusion efter stk. 1. I stk. 1 henvises blandt andet til lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Forslag til denne lov fremsættes samtidig med nærværende lov.

§ 9 c, stk. 2, omhandler de tilfælde, hvor medvirken fra den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed er en forudsætning for mellemkommunal refusion. Bestemmelsen svarer til den gældende § 9 a, stk. 1. Formuleringen af opsamlingsbestemmelsen i nr. 5 er ny, men har ikke til hensigt at ændre retstilstanden.

I forhold til gældende regler er der indsat refusionsadgang, når der er tale om anbringelsessteder for børn og unge efter §§ 49 og 51, jf. § 62 a. Denne refusionsadgang var gældende tidligere, men blev ved ændring af reglerne om anbragte børns opholdskommune anset for at være uden praktisk betydning. Der har imidlertid vist sig et fortsat behov for bestemmelsen, og derfor genindsættes den.

Der er i § 9 c, stk. 3, indsat en bestemmelse, hvorefter opholdskommunen kan kræve refusion for udgifterne til udslusningsordninger efter servicelovens § 62 a, stk. 3, fra den kommune, som var den unges opholdskommune før det 18 år. Udgifterne afholdes således af den kommune, som traf afgørelse om anbringelse, når dette er sket efter 30. juni 2003. I andre tilfælde afholdes udgifterne af den kommune, som var den unges opholdskommune den 30. juni 2003 i overensstemmelse med overgangsbestemmelsen i lov nr. 397 af 28. maj 2003.

§ 9 c, stk. 4, omhandler flytninger til boform i anden kommune eller anden amtskommune, der ikke forudsætter medvirken fra kommunen eller anden offentlig myndighed. For disse boformer gælder, at en person under visse omstændigheder har ret til at modtage tilbud i anden kommune eller amtskommune. Udnyttes en sådan ret, har opholdskommune krav på refusion fra den tidligere kommune. Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende § 9 a, stk. 2. Refusionen gælder fortsat ikke udgifter til en medfølgende ægtefælle m.fl.

Kommunens udgifter til førtidspension efter kapitel 3 og § 52, stk. 1, i lov om social pension refunderes af pensionistens opholdskommune på tilkendelsestidspunktet i op til fem år. Retten til refusion ophører fem år efter det tidspunkt, hvor pensionisten flytter til kommunen, med mindre pensionisten fraflytter kommunen inden der er gået fem år. Enhver flytning til en ny kommune udløser et krav på refusion i op til fem år fra tilkendelseskommunen. Efter fem år i samme kommune, er det altså ikke længere den tidligere opholdskommune som afholder udgiften til førtidspension, men flytter pensionisten derefter igen, påhviler det atter den kommune, som tilkendte førtidspensionen, at yde refusion. Refusion efter stk. 2 og 3, udskyder retten til refusion efter stk. 4. Med bestemmelsen sigtes på den situation, hvor en førtidspensionist får ophold i boformer i en anden kommune enten med medvirken fra en myndighed eller som følge af en flyttere, og hvor der således er konkurrerende refusionsbestemmelser, som dækker spørgsmålet om refusion mellem to kommuner. I sådanne sager vil § 9 c, stk. 5, først skulle anvendes, når refusion efter de øvrige be-